

стом з червоццями, так що разків (шпурочків, низок) двадцять буде, коли і не більш, а на шії. . тай шияж білесенька, от як би з крєйди чепурненько виструтана; поверх такої то шії, на чорній бархатці (аксамітна стяжка), широкій так, що пальця маботе (мабуть) у два, золотий єдиус (дукач) і у кільці (обручка) з верху камінець червоценький... так-так! сяє! Та як впрядить ся у баєву (бавовняну) червону юнку, застєбнеть ся по саму душу, щоб нічогошенько не видно було, що незвичайно... вже пак не так, як городянські дівки, що у паннів понавчались: цур їм! Зогрішши тільки дивлячись на таких!

Не так було у панноі Марусі, Наумової та Пастинної дочки, ось що я розказую, а її, знаєте, звали Марусею. Що було, то й було, так Бог дав! та як було прикрито та закрито, то і для дівчини чепурниї, і хто на неї дивить ся, і хто з нею говорить, то все так звичайниї.

Сорочка на ній біленька, тоненька, сама пряла і пишиї рукави сама вишивала червоцними нитками. Плахта на ній картацька (перкалева), черчата (червона), ще материнська придана; тепер вже таких не роблять. І яких то цвітів там не було? Батечку мій, тай годі! Запаска шовкова, морева; каламаймовий (бавовняний) пояс, та як підперезеть ся, так-так рукою і обхватити, — щеж то не дуже і стягнеть ся. Хусточка у пояса мережована і з минитими орлами і ляхівка з підлахти тож вимережована і з китичками; панчішки спінні сукопні червої черевички. От-така як виїде, так, що і твоя панночка! Іде як навичка, не дуже по усім усяодам розгляда, а тільки дивить ся під ноги. Коли з старшим себе зострілась, зараз низенко поклонилась, та й каже: »Здрастуйте дядюшка!« (здорові дядьку), або »здорові тітусю!« І таки хоч би то мала дитина була, то вже не прийде просто, усякому покланить ся і